

Arrest

nr. 295 286 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X, X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat V. VELLE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en verzoekster hebben samen zes kinderen. Zij dienen in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen op 13 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek aangezien verzoeker reeds internationale bescherming kreeg in Italië. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 271 589 van 21 april 2022.

Op 23 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,

*naam : F. (...) voornaam : N. (...) geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...) nationaliteit : Pakistan*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/10/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/04/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Op 28 oktober 2021 neemt het CGVS ten aanzien van verzoekster en de kinderen eveneens een negatieve beslissing. Tegen deze beslissing stelt verzoekster beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 271 590 van 21 april 2022 weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 5 mei 2023 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en de kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : Z. (...) voornaam : Z. (...) geboortedatum : (...) geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Pakistan + 6 kinderen:
N. (...), L. (...) (...)
N. (...), S. (...) (...)
N. (...), E. (...) (...)
M. (...), A. (...) (m) (...)
Z. (...), M. (...) S. (...), (...)
Z. (...), A. (...) (...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/10/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/04/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad. betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft zes minderjarig kinderen in België. Vijf van de kinderen van betrokkene diende een eigen verzoek tot internationale bescherming in, dat eveneens negatief werd afgesloten. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat sommige kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot (religieus gehuwd) en hun zes minderjarige kinderen. De echtgenoot van betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De echtgenoot van betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië. We wijzen erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven met haar echtgenoot enkel in België kan plaatsvinden. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en, indien betrokkene dit wenst, vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar echtgenoot betreft en zich hiervoor te wenden tot de Italiaanse autoriteiten. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Ten slotte, staat het betrokkene vrij om zich te vestigen in een derde land waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Een van de minderjarige kinderen legde bij het CGVS een medisch attest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien

stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

In hun verzoekschrift kiezen verzoekers voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissingen werden door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen voert verweerder een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* aan. Hij zet de exceptie uiteen als volgt:

"De bijlage 13quinquies van verzoeker dateert van 23.05.2022 en werd op 25.05.2022, per aangetekende zending, ter kennis gebracht.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Zodoende was 28 juni 2022 (poststempel + drie dagen) in casu de laatste dag om beroep in te stellen tegen de bijlage 13quinquies van verzoeker.

De thans hiertegen ingestelde vordering is derhalve meer dan laattijdig.”

De Raad stelt, op basis van de stukken van het administratief dossier, vast dat de eerste bestreden beslissing inderdaad op 25 mei 2022 aangetekend naar verzoeker werd verstuurd. Dit staat niet ter discussie. Aldus was 29 juni 2022 de laatst nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep in te stellen. Het huidige beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, ingediend op 8 juni 2023, is bijgevolg manifest laattijdig.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het “*beginsel van voorzorg*” en het “*beginsel van behoorlijk bestuur*”. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers eveneens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Ter adstruering van hun middel voeren verzoekers het volgende aan:

“1. Eerste tak met betrekking tot het hoger belang van de kinderen

Tegenpartij erkent dat vijf van de zes kinderen naar school gaan.

Zij is echter van mening dat hiermee geen rekening moet worden gehouden voor zover volgens haar het recht op onderwijs geen mate van kwaliteit van onderwijs of werkgelegenheid impliceert.

Zij is van mening dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst geen toegang tot onderwijs zouden hebben.

Zij is ook van mening dat onderwijs niet kan worden geweigerd, zelfs als het van mindere kwaliteit is.

Zij analyseert echter op geen enkele manier of de kinderen al dan niet toegang tot onderwijs zullen hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, noch of ze zullen worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

L. (...) gaat naar het (...) in het 3e jaar basisonderwijs, M. (...) A. (...) zit in het 3e kleuterschooljaar, S. (...) in het 6e basisonderwijs, E. (...) in het 4e basisonderwijs, op de (...).

Het artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind preciseert :

" 1. De Staten die partij zijn erkennen het recht van het kind op onderwijs en in het bijzonder, met het oog op de geleidelijke verwezenlijking van dit recht en op basis van gelijke kansen :

(a) Zij stellen basisonderwijs verplicht en gratis beschikbaar voor iedereen;

(b) Zij stimuleren de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs, zowel algemeen als beroepsonderwijs, maken zij deze beschikbaar en toegankelijk voor alle kinderen en nemen zij passende maatregelen, zoals de invoering van gratis onderwijs en de verlening van financiële bijstand in geval van nood

(c) Zij waarborgen met alle passende middelen de toegang tot het hoger onderwijs voor iedereen, naar vermogen;

d) Zij maken onderwijs- en beroepsvoorlichting en -begeleiding open en toegankelijk voor ieder kind;

(e) Zij nemen maatregelen om regelmatig schoolbezoek aan te moedigen en het aantal voortijdige schoolverlaters te verminderen.

1. De Staten die partij zijn nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat schooltucht wordt toegepast op een wijze die verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit verdrag.

2. De staten die partij zijn bevorderen en stimuleren internationale samenwerking op het gebied van onderwijs, in het bijzonder om bij te dragen aan de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de wereld en om de toegang tot wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergemakkelijken. In dit verband wordt in het bijzonder rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden »

Hieromtrent preciseert de website : «Le Pakistan compte plus de 80 millions d'enfants et peine à répondre à leurs besoins. Les enfants au Pakistan sont vulnérables à différents défis du développement qui affectent leur sauvegarde, notamment la qualité de l'éducation, la prévention contre l'exploitation sexuelle des enfants, la traite des enfants, le mariage précoce et le travail infantile ».

Het voegt eraan toe : « Le Pakistan compte plus de 80 millions d'enfants et peine à subvenir à leurs besoins. Il est donc crucial que les réformes et les mesures politiques défendent efficacement les droits des enfants. Seuls 20,88% des enfants vivent dans les zones urbaines et ont accès à leurs droits fondamentaux ».

Met betrekking tot het recht op onderwijs benadrukt het dat : « L'éducation au Pakistan s'améliore, mais elle n'est pas encore suffisamment avancée. Avec 23 millions d'enfants n'ayant pas d'accès à l'école, seuls 71 % des enfants fréquentent l'école primaire au Pakistan. Le gouvernement ne consacre que 1,8% de son budget national à l'éducation, ce qui est sans aucun doute insuffisant compte tenu de l'urgence. Les difficultés de l'éducation publique sont nombreuses : contraintes économiques, bâtiments délabrés ou même dangereux, absence de toilettes, chaises, tables, crises humanitaires récurrentes, etc. Par ailleurs, les enseignants sont largement sous-qualifiés, et il n'est pas rare pour les enfants de quitter l'école sans savoir lire ou écrire. C'est le cas de près de la moitié des enfants scolarisés au Pakistan. En outre, les réfugiés afghans au Pakistan sont invisibles en vertu de la loi pakistanaise et sont donc privés d'école et doivent travailler pour survivre. Avec 45 % de la population composée de personnes de moins de 20 ans, le risque, à ce moment-là, est de se retourner contre la société. Cela peut aussi se manifester par une radicalisation des pensées ».

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de kinderen geen toegang hebben tot het onderwijs.

De UNICEF-website van 17 januari 2023 belicht ook een dramatische situatie voor kinderen in Pakistan na overstromingen :

« Dans les districts touchés par les inondations, environ 1,6 million d'enfants souffraient déjà de malnutrition aiguë sévère, tandis que six autres millions d'enfants souffrent d'un retard de croissance, une condition susceptible de causer des dommages irréversibles au niveau cérébral, physique et immunitaire des enfants. Après les inondations, l'UNICEF s'attend à une aggravation exponentielle de cette situation. 27 000 écoles ont été emportées par les eaux. Et malgré la tragédie en cours, malgré toutes les jeunes vies en jeu, l'appel actuel de l'UNICEF, qui s'élève à 173 millions de dollars, est financé à moins de la moitié. Et ce, en dépit de notre travail dans presque tous les secteurs, auprès de millions d'enfants. Oui, la semaine dernière, les donateurs internationaux ont promis plus de 9 milliards de dollars pour aider le Pakistan à se remettre de la catastrophe. C'est un geste très généreux. Toutefois, les enfants doivent être au centre des efforts de redressement, de réhabilitation et de reconstruction. Une véritable reprise économique et une croissance soutenue ne peuvent être obtenues sans les investissements nécessaires pour répondre aux besoins immédiats et à long terme des enfants ».

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat als de kinderen naar Pakistan zouden worden teruggestuurd, zij het doelwit zouden zijn van onmenselijke en vernederende behandelingen, die niet eens door tegenpartij in haar beslissing zijn geanalyseerd.

Er dient eveneens genoteerd te worden dat tegenpartij uitdrukkelijk erkent dat een medisch getuigschrift bij het CGVS werd ingediend.

Tegenpartij erkent dat zij ervan op de hoogte is dat een medisch getuigschrift bij het administratief dossier werd gevoegd (waartoe zij toegang heeft), maar zij houdt er in haar beslissing zelfs geen rekening mee.

Zij is echter van mening dat zij er geen rekening mee moet houden.

A. (...) M. (...) lijdt inderdaad aan een hartziekte.

Er is geen garantie dat hij toegang zal hebben tot gezondheidszorgen in Pakistan, vooral gezien de huidige situatie en de rechten van de kinderen, die momenteel met voeten worden getreden.

Hieromtrent wijst de website van AZG erop dat : « L'accès aux soins reste un défi au Pakistan, surtout pour les femmes et les enfants. Les femmes meurent de complications évitables de la grossesse et de l'accouchement et les soins aux nouveau-nés sont indisponibles dans de nombreuses régions ».

Tegenpartij houdt op geen enkele wijze rekening met deze factoren.

Zodoende schendt zij de in het middel beoogde beschikkingen, in het bijzonder het belang van het kind en de motiveringsplicht.

2. Tweede tak : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de zorgvuldigheidsplicht, en van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 de administratie de verplichting oplegt om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dat artikel 3 van dezelfde wet preciseert dat deze motivering "moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen" en dat deze motivering voldoende moet zijn.

Dat het vereiste dat een beslissing moet worden gemotiveerd, is bedoeld om ervoor te zorgen dat de betrokkene volledig op de hoogte is van de redenen die de beslissing rechtvaardigen. De reden hiervoor is dat « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise ».

Dat de motivering ook "toereikend" moet zijn, d.w.z. zij moet duidelijk verband houden met de beslissing en duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend zijn.

Dat deze motiveringsplicht het ook mogelijk maakt om na te gaan op welke elementen de administratie haar beslissing heeft gebaseerd en welke fouten daar eventueel in voorkomen.

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat ten slotte eraan herinnerd dient te worden dat de zorgvuldigheidsplicht kan worden gekoppeld aan de beginselen van behoorlijk bestuur of aan het meer beperkte algemene rechtsbeginsel van de daadwerkelijke uitoefening van discretionaire bevoegdheid.

Dat deze plicht vereist dat de administratie, alvorens een beslissing te nemen, ervoor zorgt dat zij alle relevante informatie in de zaak verzamelt en zorgvuldig onderzoekt, zodat zij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen.

Dat de administratie een volledig en specifiek onderzoek van de feiten van de zaak moet verrichten alvorens een beslissing te nemen.

Dat zij rekening moest houden met de gezinssituatie, de scheiding van de kinderen van hun vader, de omstandigheden in het land van herkomst van de kinderen en hun gezondheidstoestand.

Dat zij dit helaas niet heeft gedaan.

3. Derde tak betreffende de duidelijke schending van het grondrecht op respect voor privé- en familielevens (article 8 EVRM)

Het recht op een privé- en gezinsleven is een grondrecht dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM stelt dat :

« 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

Deze bepaling is een norm van hoger recht die een fundamenteel recht vastlegt waarop individuen zich rechtstreeks kunnen beroepen voor de administratieve en gerechtelijke autoriteiten in België.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een Lidstaat hem of haar recht geeft op de door het EVRM gewaarborgde bescherming, ongeacht zijn of haar status.

Artikel 8 van het EVRM geeft geen definitie van de begrippen "privéleven" en "gezinsleven".

In dit verband is het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van mening dat "privéleven" een ruim begrip is dat zich niet leent voor een alomvattende definitie en dat het in de eerste plaats bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, van de persoonlijkheid van elk individu te waarborgen.

Volgens het Hof is het « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée". Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

Artikel 8 beschermt daarom ook de persoonlijke, sociale en economische betrekkingen die de persoonlijke levenssfeer van ieder mens vormen».

Het « gezinsleven" omvat « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et sociale » en deze band is « divers et diversifié » : lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis,... ».

Zo herinnerde het Hof eraan dat :

« [...] l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu [...]. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée (Üner, voornoemd, § 59) ».

Wanneer een beroep wordt gedaan op het risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé-leven of het familie- en gezinsleven, onderzoekt de rechter eerst of er een privé-leven of een familie- en gezinsleven in de zin van het verdrag bestaat, alvorens te overwegen of dit door de betwiste handeling wordt geschonden.

Om te beoordelen of er al dan niet sprake is van een privé- of gezinsleven, moet de Raad kijken naar het tijdstip waarop de bestreden handeling werd verricht.

Bovendien moet het bestaan van een gezinsleven of een privé-leven, of beide, feitelijk worden beoordeeld.

In het onderhavige geval moet de nationale rechter onderzoeken of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privéleven.

Hij concludeerde in hetzelfde arrest (§ 60) dat « l'ensemble des éléments précités (paragraphes 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale ».

Deze criteria worden voortdurend ontwikkeld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name in het arrest HAMIDOVIC/Italië.

Rekening houdend met het feit dat de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, het karakter hebben van een waarborg en niet louter een kwestie zijn van goede wil of praktische regeling, enerzijds, en met het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980, anderzijds, is het aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, het geval zo grondig mogelijk te onderzoeken op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze vereisten werden gedeeltelijk omgezet in de wet en meer bepaald in artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat :

« 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden ».

In casu hield het bevel om het grondgebied te verlaten van verzoekster in dat zij en haar kinderen het Schengengebied moesten verlaten.

Tegenpartij is van mening dat het niet onredelijk is om verzoekers een "tijdelijke" scheiding op te leggen voor zover contact kan worden onderhouden door middel van communicatie en korte bezoeken in de twee Staten waartoe zij toegang hebben.

Deze opvatting van menselijke relaties van de kant van tegenpartij is volkomen verbazingwekkend.

Het is duidelijk niet denkbaar dat een getrouwd stel voor onbepaalde tijd van elkaar wordt gescheiden, wetende dat gezinshereniging misschien niet zal lukken.

Het is nog minder voorstelbaar dat verzoeker voor een dergelijke lange periode van zijn kinderen wordt gescheiden.

Artikel 9 EVRK bepaalt trouwens :

« " 1. De Staten die partij zijn waarborgen dat een kind niet tegen zijn of haar wil van zijn of haar ouders wordt gescheiden, tenzij de bevoegde autoriteiten, onderworpen aan rechterlijke toetsing en in overeenstemming met de toepasselijke wetgeving en procedures, besluiten dat een dergelijke scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in bijzondere gevallen, bijvoorbeeld wanneer de ouders het kind mishandelen of verwaarlozen, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen over de verblijfplaats van het kind".

Veel van de kinderen zijn jong en deze beslissingen betekenen dat verzoeker de eerste woordjes en eerste stapjes van zijn kinderen zal missen.

Dit zijn momenten die nooit meer goedge maakt kunnen worden.

Tegenpartij houdt geen enkele rekening met deze situatie en volstaat met een stereotiepe redenering zonder de situatie van partijen concreet te analyseren.

Zodoende schendt tegenpartij artikel 8 van het EVRM, waarin het recht op een privé- en gezinsleven is vastgelegd, en artikel 9 van het Verdrag inzake de rechten van het kind."

4.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, doch zetten niet uiteen op welke wijze deze bepalingen precies worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster en haar kinderen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Hij preciseert dat de CGVS op 28 oktober 2021 een negatieve beslissing heeft genomen inzake hun verzoek om internationale bescherming en het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 21 april 2022. Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers een inhoudelijke kritiek ontwikkelen ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voeren ze in wezen de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van deze bepaling gemotiveerd als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft zes minderjarig kinderen in België. Vijf van de kinderen van betrokkene diende een eigen verzoek tot internationale bescherming in, dat eveneens negatief werd afgesloten. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Gelet op het feit dat sommige kinderen van betrokkene ouder dan

drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot (religieus gehuwd) en hun zes minderjarige kinderen. De echtgenoot van betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De echtgenoot van betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië. We wijzen erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het gezinsleven met haar echtgenoot enkel in België kan plaatsvinden. Bovendien wijzen we erop dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat het voor haar kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en, indien betrokkene dit wenst, vanuit het land van herkomst de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met haar echtgenoot betreft en zich hiervoor te wenden tot de Italiaanse autoriteiten. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben. Ten slotte, staat het betrokkene vrij om zich te vestigen in een derde land waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Een van de minderjarige kinderen legde bij het CGVS een medisch attest neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen."

In eerste instantie bekritiseren verzoekers dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat sommige van hun kinderen in België naar school gaan. Ze hekelen dat verweerder niet nagaat of de kinderen al dan niet toegang tot het onderwijs zullen hebben in Pakistan. Ze verwijzen naar artikel 28 van het IVRK dat het recht op onderwijs beschermt. Volgens verzoekers zullen hun kinderen geen toegang hebben tot het onderwijs in Pakistan.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekers de schending van artikel 28 van het IVRK aanvoeren, deze bepaling volgens vaste rechtspraak van de Raad van State geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde. De Raad van State oordeelt immers: "Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen" (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122). Verzoekers kunnen zich niet beroepen op een schending van artikel 28 van het IVRK.

Verder dient te worden vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing concreet uiteenzet dat het recht op onderwijs niet absoluut is. Het geeft verzoekers ook geenszins een automatisch recht op verblijf. Verweerder benadrukt dat de bewijslast in deze bij verzoekers ligt. Zij moeten met concrete elementen aantonen dat hun kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in Pakistan, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs aldaar. Verzoekers verwijzen naar informatie van de 'UNICEF website van 17 januari 2023' waaruit onder meer blijkt dat 23 miljoen kinderen in Pakistan geen toegang hebben tot het onderwijs, doch 71% van de kinderen wel basisonderwijs krijgt. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de oudste kinderen van verzoekers in Pakistan al naar school gingen. Uit de algemene informatie die verzoekers bijbrengen, blijkt niet dat zij bij een terugkeer naar Pakistan plots niet meer naar school zouden kunnen gaan.

Vervolgens betogen verzoekers dat hun zoon A. M. lijdt aan een hartziekte, waarvoor zij een medisch getuigschrift hebben neergelegd tijdens hun asielprocedure bij de CGVS. Verzoekers stellen dat ze geen garantie hebben dat hun zoon toegang zal hebben tot de gezondheidszorg in Pakistan.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat één van de minderjarige kinderen bij het CGVS een medisch attest neerlegde, doch dat hij op heden niet in het bezit is van medische documentatie. Verweerder is niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat verzoekers in de onmogelijkheid verkeren om te reizen. Zo bevat het administratief dossier evenmin een aanvraag tot medische regularisatie of enig ander medisch attest.

De Raad stelt vast dat het medisch attest zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoekers leggen in het kader van de huidige procedure wel twee medische stukken voor, daterend van respectievelijk 4 september en 11 september 2020. Hieruit blijkt dat hun zoon M. A. werd onderzocht door een pediatriesch cardioloog die concludeerde dat het kind lijdt aan "*perimembraneuze IVC zonder hemodynamische impact of geassocieerde valvulopathie*". In het medisch attest van 11 september 2020 wordt gesteld dat zijn hartaandoening werd gediagnosticeerd in de neonatale periode "*met nauwgezette follow-up*". Er wordt momenteel geen behandeling gevolgd. De arts stelt vast dat de aandoening, bij gebrek aan verdere klachten, binnen één jaar opnieuw moet worden geëvalueerd. Verzoekers brengen geen informatie bij omtrent de huidige medische toestand van hun zoon. Ter terechtzitting is er sprake van een overleden kind. Evenwel brengen verzoekers ter terechtzitting hiervan geen stuk bij.

Verzoekers voeren voorts de schending van het recht op eerbiediging van hun gezinsleven aan, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het staat niet ter discussie dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers ontstaat er tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Verzoekers wijzen op het feit dat de vader van het gezin over een verblijfsrecht in Italië beschikt, terwijl de moeder samen met de kinderen wordt verplicht het Schengengrondgebied te verlaten. Volgens hen wordt er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de kinderen van hun vader worden gescheiden. In dat opzicht verwijzen ze naar artikel 9 van het IVRK, hetgeen waarborgt dat een kind niet van zijn ouders mag worden gescheiden. Verder voeren verzoekers aan dat er onmogelijk van hen kan worden verwacht dat zij als getrouwd koppel voor onbepaalde tijd van elkaar worden gescheiden, wetende dat gezinshereniging misschien niet zal lukken.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven in eerste instantie gemotiveerd dat ook de vader het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geniet echter reeds internationale bescherming in Italië. Verweerder stelt dat niet is aangetoond dat het gezinsleven enkel en alleen in België kan plaatsvinden. Hij motiveert dat het niet onredelijk is van verzoekster en haar kinderen te verlangen dat zij terugkeren naar hun land van herkomst en van daaruit de nodige stappen ondernemen om gezinshereniging met hun echtgenoot/vader in Italië te bewerkstelligen. Verweerder stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding betreft waarbij men in de tussentijd contact kan houden door middel van moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke staat waartoe zij beiden toegang hebben.

De Raad dient vast te stellen dat verzoekers geen concrete hinderpalen aantonen die verhinderen dat zij hun gezinsleven elders normaal en effectief kunnen verderzetten. Verzoekers voeren aan dat het onredelijk is om het gezin voor onbepaalde tijd van elkaar te scheiden, doch blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat vader noch moeder de toelating hebben om in België te verblijven. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat zij van elkaar worden gescheiden louter door middel van de bestreden beslissing, aangezien het ganse gezin het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel. Voorts toont verzoekster niet aan dat zij geen aanspraak zou kunnen maken op de procedure van gezinshereniging om zich samen met haar kinderen bij haar echtgenoot elders in de Unie te voegen. De

periode die nodig is om dit te bewerkstelligen, is slechts tijdelijk en is niet van dien aard een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9 van het IVRK uit te maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN